

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní Mgr. Helenou Konečnou ve věci žalobce: **P. K.**, nar. X, bytem X, zástupce: JUDr. Radek Bechyně, advokát se sídlem Kolín, Legerova 148, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje** se sídlem Hradec Králové, Pivovarské náměstí 1245, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 2. 2015, čj. 13123/DS/2014-6/SR, **t a k t o :**

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové (dále také jen "správní orgán I. stupně" nebo „magistrát“) ze dne 1. 12. 2014, čj. P/1123/2014/OS1/Hej, MMHK/214686/2014, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), v souvislosti s porušením ustanovení § 5 odst. 2 písm. b) téhož zákona. Za to mu byla uložena pokuta ve výši 5.000,- Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu šest měsíců a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný zrekapituloval průběh správního řízení a v jeho průběhu zjištěné skutečnosti. Uvedl, že žalobce se dopustil přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. b) v příčinné souvislosti s porušením ustanovení § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu tím, že když dne 29. 3. 2014 v 05:20 hodin byl jako řidič osobního motorového vozidla značky AUDI 80, registrační značky 5H2 8544, kontrolován hlídkou Policie České republiky v ul. Průmyslová v Hradci Králové mezi zastávkou MHD a křižovatkou s ulicí M. D. Rettigové ve směru od křižovatky s ulicí Resslera, kdy provedenou dechovou zkouškou kalibrovaným přístrojem Dräger bylo zjištěno, že řídí uvedené vozidlo po předchozím požití alkoholu, kdy byla v 05:21 hodin naměřena hodnota 0,34 g/kg alkoholu v dechu. Po odečtení odchylky 0,24 g/kg (dle Metodiky měření alkoholu v dechu Českého metrologického institutu v Praze) byla zjištěna hodnota 0,10 g/kg alkoholu v dechu. Vzhledem k tomu, že při druhé opakované dechové zkoušce provedené v 05:26 hodin byla naměřena hodnota 0,28 g/kg alkoholu v dechu (po odečtení odchylky 0,24 g/kg hodnota 0,04 g/kg alkoholu v dechu), kdy vzájemný rozdíl měření tak byl větší než 10 %, byla v 05:32 hodin provedena třetí opakovaná dechová zkouška. Vzájemný rozdíl druhého a třetího měření nebyl větší než 10 % (byla naměřena hodnota 0,28 g/kg alkoholu v dechu, po odečtení odchylky 0,24 g/kg hodnota 0,04 g/kg alkoholu v dechu) a tato třetí dechová zkouška potvrdila předchozí hodnotu pozitivního měření přítomnosti alkoholu. Žalovaný uvedl, že řidič s naměřenými hodnotami souhlasil a doznal požití šesti desetistupňových piv v době od 19:00 hodin do 22:00 hodin dne 28. 3. 2014. K odběru krve spojeného s lékařským vyšetřením vyzván nebyl a sám toto nežádat. Řidiči nebyl na místě hlídkou Policie České republiky zadržen řidičský průkaz.

V reakci na odvolací námitky žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně naplnil zákonné požadavky pro tento druh rozhodnutí, přezkoumatelným způsobem označil místo spáchání přestupku, rozhodnutí je dle jeho názoru přesvědčivé a přezkoumatelné. Podrobně se vyjádřil k námitce, že je nutno postavit nade vší pochybnost, že se jednání naplňujícího znaky skutkové podstaty dopustil právě ten, kdo má být za přestupek postižen. Podal definici přestupku dle § 2 odst. 1 zákona č. 200/1999 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), a rozebral formální a materiální znaky přestupku. Připomněl, že dle ustanovení § 4 písm. b) zákona o silničním provozu je každý povinen řídit se pravidly provozu na pozemních komunikacích upravenými tímto zákonem. Stanoví-li § 5 odst. 2 písm. b) zmíněného zákona, že řidič nesmí řídit osobní vozidlo bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo v takové době po požití alkoholického nápoje, kdy by mohl být ještě pod vlivem alkoholu, pak ten, kdo tak nečiní, porušuje zákon. Proto dovodil, že formální znaky přestupku byly v dané věci naplněny. Naplněn byl dle jeho názoru i materiální znak přestupku, když chráněným zájmem zde je jednak organizace dopravy na určitém území vyplývající z místní úpravy, individuálně pak zájem těch, kdo splnili dané podmínky a respektovali výše uvedené ustanovení § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu. Tyto zájmy pak žalobce svým jednáním nesporně porušil, žalovaný současně zdůraznil nebezpečnost takového jednání, kdy žalobce řídil v době, kdy ještě byl pod vlivem alkoholu.

K provedené dechové zkoušce žalovaný poukázal na ustanovení § 16 odst. 2 zákona č. 379/2005 Sb., ve znění účinném od 1. 1. 2009, z něhož je patrné, že výsledku orientačního vyšetření formou dechové zkoušky provedeného analyzátozem alkoholu v dechu schváleným Českým metrologickým institutem je přiznána vyšší

míra přesvědčivosti, resp. že přítomnost alkoholu v krvi je možné prokázat na základě samotného orientačního vyšetření. Žalobce výtisk výsledků zkoušek podepsal jako správné, přístroj měl v době měření platnou kalibraci a měl řádný ověřovací list vydaný Českým metrologickým institutem. Žalovaný uvedl, že v daném případě vycházel po zohlednění dolní nejistoty 0,2 g/kg (fyziologická hladina alkoholu v krvi) z minimální prokazatelné hodnoty, ke které dospěl snížením naměřených hodnot o hodnotu 0,24 g/kg. Výsledek měření byl korigován ve prospěch žalobce, jedná se o snížení naměřených hodnot o možnou odchylku zahrnující součet faktorů, které mohly výsledek měření ovlivnit. Prokazatelně byl v tomto případě zjištěn alkohol 0,04 g/kg a byl tak dosažen akceptovatelný výsledek, který byl použitelný ve správním řízení jako důkaz.

Závěrem se žalovaný zabýval výší a druhem sankce v daném případě a označil ji za přiměřenou a odpovídající porušení předmětných povinností stanovených právními předpisy a mající dostatečný výchovný účinek.

Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí, navrhl jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Má zato, že postupem správního orgánu byl zkrácen na právech, která mu příslušejí, takovým způsobem, že to mělo za následek nezákonné rozhodnutí.

Předně namítl, že ve věci došlo k nestandardní době projednání jeho odvolání, a to s ohledem na dobu, ve které žalovaný jako odvolací správní orgán rozhodl o zamítnutí odvolání. Podanému odvolání nebyla věnována dostatečná pozornost a nebyly řádně zváženy a posouzeny veškeré odvolací důvody. Žalovaný projednal odvolání v neúměrně krátké době, neboť odvolání mu v základním rozsahu bylo předáno dne 26. 1. 2015 a doplněno žalobcem bylo písemně dne 10. 2. 2015 (podáno k poštovní přepravě). Přitom o prvním odvolání žalobce v dané věci, které podal dne 11. 8. 2014, vydal žalovaný rozhodnutí dne 8. 9. 2015, tedy měsíc po doručení. Dle mínění žalobce není tedy možné, aby o jedné věci bylo rozhodováno ve lhůtě jednoho měsíce a následně bylo o odvolání rozhodnuto za 7 dnů. Jestliže se žalovaný v rozhodnutí vyjadřuje k námitkám uvedeným v doplnění odvolání ze dne 10. 2. 2015, je evidentní, že odvolání žalobce nebylo posuzováno dříve. Žalobce má zato, že žalovaný jednoznačně porušil ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť z uvedeného je zřejmé, že žalobce měl nárok na důkladnější posouzení jeho odvolání shodně tak, jako při prvním odvolání. S ohledem na fakt, že obě zmíněná odvolání posuzovala stejná oprávněná úřední osoba, je zjevné, že odvolání žalobce nevěnovala dostatečnou pozornost a porušila tak ustanovení § 2 odst. 1 správního řádu.

Ze strany oprávněné úřední osoby, potažmo odvolacího správního orgánu tedy dle žalobce došlo k porušení již výše zmíněného § 7 odst. 1 správního řádu a dále došlo i k narušení ústavních práv žalobce, konkrétně porušení ustanovení čl. 96 odst. 1 Ústavy České republiky, dle něhož všichni účastníci řízení mají před soudem rovné právo. Byť daná pasáž Ústavy pojednává o moci soudní, není důvod se domnívat, že by rovná práva mohla být upřena účastníkům v řízení konaném správním orgánem. Dále došlo s ohledem na ustanovení § 2 odst. 1 správního řádu i k porušení čl. 1 ústavního zákona č. 2/1993 Sb., dle něhož jsou lidé svobodní a rovní v důstojnosti i v právech, základní práva a svobody jsou nezadatelná, nezcizitelná,

nepromlčitelná a nezrušitelná. Dle žalobce oprávněná úřední osoba při rozhodování o jeho odvolání výše uvedené zákonné povinnosti porušila, neboť odvolání zamítla nepřiměřeně rychle v porovnání s běžnou praxí odvolacího správního orgánu.

V další žalobní námitce žalobce namítl, že se žalovaný se nezabýval skutečností, zda byl naplněn materiální znak přestupku, který je mu kladen za vinu. Žalovaný konstatoval, že mělo dojít k závažnému porušení veřejného zájmu, že veřejným zájmem je, aby na pozemních komunikacích byla respektována pravidla ustavená zákonem o silničním provozu. Žalobce se však domnívá, že ne každé porušení pravidel musí být přestupkem a že je nutné vždy skutek vnímat v širších souvislostech a vzít v potaz další okolnosti, které mohly povahu jednání ovlivnit, zejména tedy možnost, zda mohl dotýčný svým jednáním kohokoli ohrozit. Žalobce má zato, že vzhledem k době, kdy ke spáchání předmětného skutku došlo, musela být možnost, že by svým jednáním kohokoli ohrozil, velmi nízká.

Žalobce dále namítl, že se správními orgány nepodařilo prokázat ani formální znaky přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu, dle kterého se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích v rozporu s § 5 odst. 2 písm. b) řídí vozidlo bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo po užití jiné návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky, po kterou je ještě pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky. Dle názoru žalobce toto nebylo v celém řízení prokázáno, neboť s ohledem na nízké hodnoty alkoholu naměřené v dechu a započtení detekční hranice měřicího přístroje a potenciální přirozenou hladinu alkoholu v dechu není výsledná hodnota dostatečná pro prokázání, zda byl pod vlivem alkoholu do takové míry, že by toto množství mohlo mít vliv na jeho reakce a řízení motorového vozidla. Právě tuto skutečnost správní orgány neprokázaly a vzniká tedy pochybnost o tom, zda došlo ke spáchání přestupku dokonce i po formální stránce.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby. K námitce, že ve věci rozhodl v nestandardní době, uvedl, že se věcí zabýval již opakovaně, neboť o věci rozhodoval již dne 8. 9. 2014, kdy rozhodnutí orgánu I. stupně ze dne 9. 6. 2014 zrušil a věc mu vrátil k novému projednání a rozhodnutí. Odvolání žalobce pak bylo doručeno správnímu orgánu I. stupně dne 2. 1. 2015 a žalovanému byl spis předán dne 26. 1. 2015. Dne 5. 1. 2015 vydal správní orgán usnesení k doplnění odvolání ve lhůtě pěti dnů ode dne doručení usnesení a následně žádosti o prodloužení této lhůty usnesením ze dne 26. 1. 2015 nevyhověl. Žalovaný v době, kdy se věcí zabýval, obdržel doplnění odvolání dne 12. 2. 2015 a s námitkami v tomto doplnění se ve svém rozhodnutí vypořádal. Vzhledem k tomu, že se věcí v okamžiku doručení právě zabýval (správní orgán rozhoduje ve lhůtě 30 dnů) a připravoval rozhodnutí, přičemž se jednalo se o věc, kterou již jednou rozhodoval, a odvolání, resp. jeho doplnění, bylo de facto totožné s podáním ze dne 12. 8. 2014, tedy s tím, o kterém žalovaný již rozhodoval, je časový prostor pro rozhodnutí dle žalovaného zcela přiměřený.

K žalobní námitce týkající se neprokázání materiálních znaků přestupku žalovaný uvedl, že v daném případě je nepochybné, že pro spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu postačí zavinění z nedbalosti. Žalobce neuvedl

žádné skutečnosti, které by mohly vyvolat pochybnosti o tom, že hodnoty zjištěné dechovou zkouškou byly nesprávné, resp. byly způsobeny v důsledku čehokoliv jiného než požití alkoholického nápoje. Žalobce měl možnost podrobit se lékařskému vyšetření, této možnosti však nevyužil. Výsledek dechové zkoušky provedený certifikovaným přístrojem, v tomto případě detekčním přístrojem Alcotest 7510 Dräger, je přitom možno považovat pro účely řízení o přestupku za přímý důkaz o ovlivnění alkoholem. Ke zjištění nejnižší prokazatelné hladiny alkoholu byla od výsledku měření vyplývajícího z výstupu analyzátoru alkoholu v dechu odečtena hodnota zahrnující součet možných faktorů, které mohly výsledek měření ovlivnit. Žalovaný dodal, že k řízení přistoupil odpovědně a nezaujatě, posoudil všechny relevantní skutečnosti včetně posouzení závažnosti jednání a důvodnosti uložené sankce.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen "s. ř. s."). Učinil tak bez nařízení jednání postupem za podmínek stanovených dle ustanovení § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. Po prostudování správního spisu dospěl soud k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.

Z předloženého správního spisu vyplynulo, že rozhodnutím orgánu I. stupně ze dne 1. 12. 2014, čj. P/1123/2014/OS1/Hej, MMHK/214686/2014, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu v souvislosti s porušením ustanovení § 5 odst. 2 písm. b) téhož zákona. Tohoto přestupku se měl dopustit dne 29. 3. 2014 v 05:20 hodin jako řidič osobního motorového vozidla značky AUDI 80, registrační značky 5H2 8544, když bylo při kontrole a provedenou dechovou zkouškou hlídkou Policie České republiky v ul. Průmyslová v Hradci Králové mezi zastávkou MHD a křižovatkou s ulicí M. D. Rettigové ve směru od křižovatky s ulicí Resslova, zjištěno, že řídí vozidlo po předchozím požití alkoholu. Ze záznamu o dechových zkouškách na výtisku z přístroje Alcotest 7510 Dräger je zřejmé, že v 05:21 hodin mu byla naměřena hodnota 0,34 g/kg alkoholu v dechu (po odečtení odchylky 0,24 g/kg tak byla zjištěna hodnota 0,10 g/kg alkoholu v dechu), při druhé opakované dechové zkoušce provedené v 05:26 hodin mu byla naměřena hodnota 0,28 g/kg alkoholu v dechu (po odečtení odchylky 0,24 g/kg tak byla zjištěna hodnota 0,04 g/kg alkoholu v dechu), v 05:32 hodin byla provedena třetí opakovaná dechová zkouška a naměřena rovněž hodnota 0,28 g/kg alkoholu v dechu (tedy po odečtení odchylky 0,24 g/kg rovněž hodnota 0,04 g/kg alkoholu v dechu).

Za tento přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 5.000,- Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu šest měsíců a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč.

Dále ze správního spisu vyplývá, že o uvedeném přestupku rozhodoval orgán I. stupně poprvé rozhodnutím ze dne 9. 6. 2014, čj. P/1123/2014/OS1/Hej, které na základě odvolání žalobce ze dne 17. 7. 2014, doplněného podáním ze dne 11. 8. 2014, žalovaný zrušil svým rozhodnutím ze dne 8. 9. 2014, čj. 13123/DS/2014/SR, a věc vrátil orgánu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí. Po doplnění řízení vydal orgán I. stupně nové rozhodnutí ve věci dne 1. 12. 2014 pod zn. P/1123/2014/OS1/Hej MMHK/214686/2014. Blanketní odvolání proti němu ze

dne 30. 12. 2014 doplnil žalobce na výzvu podáním ze dne 10. 2. 2015. O odvolání rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím dne 18. 2. 2015 pod čj. 13123/DS/2014-6/SR. Z předloženého správního spisu je rovněž patrné, že spis se stanoviskem orgánu I. stupně ze dne 22. 1. 2015 žalovaný obdržel dne 26. 1. 2015.

V první žalobní námitce žalobce namítal, že doba projednání jeho odvolání žalovaným byla nestandardní, z čehož dovozoval, že jeho odvolání nebyla věnována dostatečná pozornost a nebyly řádně zváženy a posouzeny veškeré odvolací důvody.

Jak je uvedeno shora, odvolání v této věci proti v pořadí druhému rozhodnutí orgánu I. stupně ze dne 1. 12. 2014 zaslal žalobce orgánu I. stupně dne 30. 12. 2014. Ten následně po vyhotovení výzvy k doplnění odvolání odeslal správní spis se svým stanoviskem žalovanému jako odvolacímu orgánu, který jej obdržel dne 26. 1. 2015. Žalobce doplnil své odvolání podáním ze dne 10. 2. 2015, které žalovanému došlo dle razítka podatelny dne 12. 2. 2015. O odvolání žalovaný rozhodl dne 18. 2. 2015, tj. cca po týdnu od obdržení doplnění odvolání žalobce.

Předně je nutno zmínit, že rozhodnutí správního orgánu obecně musí splňovat požadavky na obsah, formu a náležitosti uvedené v § 67 až § 69 správního řádu. Z ustanovení § 71 odst. 1 a odst. 3 téhož zákona pak vyplývá, že správní orgán je povinen vydat rozhodnutí bez zbytečného odkladu, nejpozději do 30 dnů (pokud nenastanou další, tam uvedené skutečnosti). Postup a vydání rozhodnutí odvolacího orgánu upravuje ustanovení § 89 a násl. správního řádu, přičemž z ustanovení § 90 odst. 6 vyplývá, že rozhodnutí v odvolacím řízení vydá odvolací správní orgán ve lhůtách stanovených § 71, přičemž lhůta počíná běžet dnem předání správního spisu odvolacímu orgánu k rozhodnutí.

Z uvedeného je zřejmé, že správní řád stanoví lhůty, v nichž je nutno rozhodnutí vydat nejpozději, nestanoví však žádnou „minimální dobu“, kterou je třeba případu, resp. odvolání, věnovat. Je tomu tak bezpochyby proto, že tato doba je odvislá od větší či menší složitosti, příp. obsáhlosti, toho kterého konkrétního případu. Co je ale z tohoto pohledu pro vydání rozhodnutí podstatné, to je obsah a zejména jeho kvalita, které by však bylo lze jen těžko poměřovat porovnáváním doby, za jakou bylo vyhotoveno, tj. v tomto případě doby mezi podáním odvolání, jeho doplněním a vydáním rozhodnutí o odvolání. Pokud jde o projednání odvolání, odvolací orgán je povinen ve smyslu § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumat soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy, a dále správnost napadeného rozhodnutí v rozsahu námitek uvedených v odvolání.

Lze konstatovat, že žalovaný ve svém rozhodnutí žádnou z uplatněných odvolacích námitek neopomenul (ostatně to žalobce ani nenamítá, neboť v prvním žalobním bodě pouze obecně namítá, že žalovaný odvolání nevěnoval dostatečnou pozornost), jen se s námitkami vypořádal jinak, než si žalobce představoval, resp. zaujal k nim jiný názor, než má žalobce. Z toho však nelze dovozovat nedostatečné posouzení podaného odvolání. Rozhodnutí žalovaného je zcela přezkoumatelné a odpovídá nárokům na takové rozhodnutí kladeným. Posouzení otázky, zda žalovaný dospěl ve věci ke správnému závěru, tedy i zda správně posoudil odvolací důvody, pak může účastník napadnout žalobou ve správním soudnictví, jak také v této věci

žalobce učinil. V rozsahu uplatněných žalobních námitek pak soud zákonnost takového rozhodnutí posoudí.

Krajský soud tedy v postupu žalovaného namítané porušení správního řádu, konkrétně porušení zásady procesní rovnosti účastníků a zásady nestrannosti správního orgánu zakotvených v jeho § 7 odst. 1, ani porušení § 2 odst. 1 téhož zákona, tj. zásady zákonnosti, neshledal. Neshledal ani porušení jeho ústavních práv týkajících se rovněž zásad rovnosti účastníků v řízení a před zákonem.

Nad rámec uvedeného lze dodat, že krajský soud považuje v dané věci cca 1 týden k posouzení odvolání a vyhotovení rozhodnutí o odvolání od doručení doplnění odvolání odvolacímu orgánu, za situace, kdy odvolací řízení jako takové nebylo nijak doplňováno, za přiměřenou a dostatečnou. O to víc v případě, kdy měl odvolací orgán k dispozici spisový materiál již více jak 3 týdny před tím a dokonce ve věci již jednou předtím rozhodoval, takže byl se základními okolnostmi věci již obeznámen. Navíc toto nyní posuzované „druhé“ odvolání a jeho doplnění ve věci bylo v zásadě, až na drobnosti, obsahově stejné jako „první“ odvolání ve věci ze dne 17. 7. 2014 doplněné dne 12. 8. 2014 a žalovaný se tedy převážnou většinou odvolacích námitek již jednou zabýval.

V další žalobní námitce žalobce namítal, že se žalovaný nezabýval materiálním znakem přestupku. Dle jeho názoru byla totiž možnost ohrožení kohokoliv jeho jednáním vzhledem k době spáchání předmětného skutku velmi nízká. Nezabýval se dostatečně ani formálními znaky přestupku, neboť nízká výsledná hodnota alkoholu naměřená v dechu není dle jeho názoru dostatečná pro prokázání, zda byl pod vlivem alkoholu do takové míry, že by toto množství mohlo mít vliv na jeho reakce a řízení motorového vozidla.

Jednotlivými znaky skutkové podstaty předmětného přestupku se žalovaný zabýval podrobně na straně 8 až 11 žalobou napadeného rozhodnutí a s jeho závěry se krajský soud ztotožnil.

Podle § 2 odst. 1 zákona o přestupcích je přestupkem zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno zákonem o přestupcích nebo jiným zákonem, nejde-li o jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních právních předpisů anebo o trestný čin. K odpovědnosti za přestupek postačuje zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění (§ 3 zákona o přestupcích) a zájem společnosti na dodržování pravidel provozu na pozemních komunikacích upravených zákonem je zřejmý. Přestupky proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu definuje ustanovení § 125c zákona o silničním provozu.

Ustanovení § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu stanoví, že fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích v rozporu s ustanovením § 5 odst. 2 písm. b) řídí vozidlo nebo jede na zvířeti bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo po užití jiné návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky, po kterou je ještě pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky. Ustanovení § 5 odst. 2 písm. b) téhož zákona stanoví, že řidič nesmí řídit vozidlo nebo jet na zvířeti bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo po užití jiné návykové látky nebo

v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky, kdy by mohl být ještě pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky.

Skutkovou podstatu § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu naplní ten, kdo jakýmkoliv jednáním poruší některé ustanovení zákona o silničním provozu. Zakazuje-li § 5 odst. 2 písm. b) tohoto zákona řídit vozidlo bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo v takové době po požití alkoholického nápoje, kdy by mohl být ještě pod vlivem alkoholu, pak ten, kdo toto nerespektuje, porušuje zákon. Jednání přitom může spočívat v konání i opomenutí. Pokud jde o samotný materiální znak přestupku upravený v § 2 odst. 1 zákona o přestupcích, tj. porušení nebo ohrožení zájmu společnosti, chráněným zájmem zde je, jak správně uvedl žalovaný, jednak organizace dopravy a zajištění její bezpečnosti, individuálně pak zájem těch, kteří dodržují zákaz řízení pod vlivem alkoholu, a tak jako ostatní účastníci provozu na pozemních komunikacích oprávněně předpokládají, že všichni účastníci provozu na pozemních komunikacích dodržují pravidla pro provoz na pozemních komunikacích. Jestliže zákon o silničním provozu stanoví v § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu tzv. nulovou toleranci alkoholu při řízení motorových vozidel, chrání tím bezpečnost a zdraví účastníků provozu na pozemních komunikacích. Zakotvením nulové tolerance hladiny alkoholu je současně definován zájem společnosti na tom, aby řidiči vozidla pod vlivem alkoholu neřídili. Nerespektování tohoto zákonem stanoveného zákazu proto porušuje uvedený chráněný zájem, neboť je potencionálně způsobilé ohrozit bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, přičemž každé porušení této povinnosti je nutné považovat za společensky škodlivé (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2010, čj. 8 As 59/2010-78, publ. pod č. 2168/2011 Sb. NSS, všechny zde citované rozsudky Nejvyššího správního soudu dostupné na www.nssoud.cz). Žalobce proto svým jednáním, tj. porušením uvedené povinnosti, materiální stránku předmětného přestupku bezpochyby naplnil. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani to, že se žalobce dopustil předmětného přestupku ráno v 5:20 hodin. To sice kdy bývá obvykle na pozemních komunikacích slabý provoz, avšak ani tato skutečnost nemůže vyloučit potencionální ohrožení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích.

K námitce žalobce, že nízká výsledná hodnota alkoholu naměřená v jeho dechu není dostatečná pro závěr, zda byl pod vlivem alkoholu do takové míry, že to mohlo mít vliv na jeho reakce a řízení motorového vozidla lze poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu, který k této problematice ve svém rozsudku ze dne 23. 9. 2011, čj. 2 As 56/2011-79 uvedl: „(...) *není možno bez dalšího dovodit, že se postih daného přestupku fakticky uplatní až od ‚nemarginální‘ hranice alkoholu v krvi, resp. že této hladině se přibližující hodnoty, zakládají rozumné pochybnosti o ovlivnění alkoholem v důsledku požití alkoholického nápoje.*“. Tedy při posuzování, zda byl spáchán přestupek podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu, se nerozlišuje míra škodlivosti takového jednání ve smyslu rozlišování řidičových schopností bezpečně vozidlo ovládat. Není tedy rozhodné, do jaké míry byl řidič alkoholem ovlivněn, ale postačí, že ovlivněn byl, tj. že v jeho těle byl přítomen alkohol. V této souvislosti lze poukázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 7. 2013, čj. 7 As 170/2012-24, v němž uvedl: „... *pro závěr, že účastník řízení byl ovlivněn alkoholem, zásadně postačí, bude-li výsledek alespoň jednoho z provedených měření dostatečně spolehlivý, tj. bude-li jím mimo jakoukoliv pochybnost prokázáno, že v okamžiku měření byl v těle účastníka řízení přítomen*

alkohol (...).“ Řídil-li proto žalobce motorové vozidlo v době, kdy byl v jeho těle přítomen alkohol, řídil pod vlivem alkoholu, a tímto jednáním naplnil materiální i formální stránku přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu. Konkrétní okolnosti spáchání přestupku, tj. např. i výše naměřené hodnoty alkoholu, mají pak vliv až na výši sankce za protiprávní jednání. Nutno proto uzavřít, že správní orgány dospěly ve věci ke správnému závěru, dle kterého žalobce řídil vozidlo v době, kdy byl pod sice minimálním, ale přece jen pod vlivem alkoholu, tj. řídil vozidlo v rozporu se zákazem stanoveným § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu.

S ohledem na shora uvedené, kdy krajský soud žalobní námitky důvodnými neshledal, žalobu zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a ze spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 28. července 2016

Mgr. Helena Konečná v. r.
samosoudkyně